# ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 13 Nisan 1964 Sayı 54


*Sorunları olaylara göre değil, aslında olduğu gibi ele almak gerektir.*

*K. ATATÜRK*

# Türkiye işçi Partisi

## SAMSUN İL VE MERKEZ İLÇE ÖRGÜTÜ KURULDU

PARDON — Hüseyin KORKMAZGİL

## VAY KÜÇÜK AMERİKA!

Birtakım adamlar «Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız» derlerdi de, gülerdim. Hani, «Ankara nire, Zara nire!» der ya Mehmed Kemal, onun gibi, «Amerika nire, Türkiye nire!» derdim. Oysa aldanmışım... Herifler yaptılar dediklerini!

Yani, neyi eksik Türkiye'nin Amerika'dan ?

Buyrun, sayalım :

Çiftlik ağasıysa, orada da var, bizde de. Apartıman ağasıysa, orada da var, bizde de. Bankerse, orada da var, bizde de. Gangsterlikse orada da var, bizde de. Mc Carty'yse (yabancı dil bilmiyenler Carti okuyabilirler), orada da var, bizde de. Senatörse, orada da var, bizde de. Demokrasiyse, orada da var, bizde de. Her kentte birkaç adet minare gibi milyonerse, orada da var bizde de...

Eksik olan nedir kuzum ?

Başkana kurşun atmak mı ?

Eh, onu da ithal ettik çok şükür! Amerika'da Kennedy kurşunlanır da, bizde İnönü niçin kurşunlanmasın?

Söyleyin şimdi, neyimiz eksik Amerika'dan? Yâni, «Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız» diyen beyler beceremediler mi bu işi?

İnönü Başbakanlık yaptı, İnönü Cumhurbaşkanı oldu, İnönü boşta kaldı, İnönü Muhalefet liderliği yapti ve sonunda İnönü, gene Başbakan oldu. Yani İnönü, kırk yıldır başımızda. Ama, bence İnönü'nün, şu kurşun sıkma olayına kadarki yaptığı hiçtir. İnönü, daha yeni yeni yararlı olmağa başlamıştır ülkeye. Bunun kanıtı, kendisine kurşun sıkılmasıdır. Bir eski DP' linin, bir AP' linin İnönüye kurşun sıkması, İnönü'nün olumlu yolda olduğunun en güzel kanıtıdır. İnönü vurulmadı; sevindik. Vurulsaydı ne olurdu? Bilmem orasını. Ama, İnönü'nün kurşunlanması, yaptığının değil, iyi sözler ettiğinin en güzel kanıtıdır.

Gelelim şimdi, olayın anatomisine...

Her olay, mutlaka bir ortamın ürünüdür. İnönü'ye kurşun sıkılması gerektiği ortamını yaratan, İnönü politikasının ta kendisidir! İnönü, bırakın uzak geçmişi, 1950 den ve ondan sonra bir CHP politikası değil de, gerçekten ülke çapında bir politika gütmüş olsaydı, öyle sanıyorum ki, kendisine kurşun sıkmağa cesaret edecek el çıkmıyacaktı. İnönü'nün bugünedek yaptığı, ülkeyi, CHP nin iktidarına hazır bir ortam haline getirmekten başka bir şey değildir.

Devamı 4 de

Samsun'da emekçilerin sabırsızlıkla bekledikleri T.İ.P si ön hazırlıklarını tamamlıyan Ankara İl Sekreter'i Halit Çelenk'in yetkisi ile kuruldu.

Genellikle emekçiler arasında sevinç yaratan bu kurulmada en ilginç yan kurucuların daha çok işçi ve zanaatkâr oluşudur. Türkiyenin sorunlarını ancak bir işçi hükümetinin çözümliyeceği bilincine varmış, emekçi halk daha kurulduğu ilk günden partiye kayıtlarını yaptırmağa başlamıştır.

Parti sohbet toplantılarına katılanlar'ın çeşitli sorunlarından biri İl bakanı Dr. M. Sulhi Kutucu tarafından şöyle cevaplandırılmıştır: (Partinin temel ilkelerinde Halkçı ve emekçi kavramına göre *«emekçi halk, işçi sınıfından, köylülerden, zanaatkârlardan, memur ve ücretlilerden, dar gelirli serbest meslek sahiplerinden, fikir işçilerinden, toplumcu aydınlardan, ATATÜRKÇÜ Gençlerden, kuruludur. Sınıf durumu ne olursa olsun, emekten yana olan herkes emekçi halk kavramı içinde yer alır»*)

**Parti kurucularının çeşitli meslek sahipleri oluşlarına rağmen onları bir araya getiren asıl öge hepsinin de emekten yana oluşlarıdır.**

**8-4-964 tarihinde kurulan İl ve Merkez İlçe Yönetim Kurulları aşağıdaki isimlerden kuruludur.**

**İl Yönetim Kurulu:**

**Dr. M. Sulhi Kutucu (Başkan) Ecz. Oğuz Koyutürk (Sekreter) Sendikacı Mehmet Bingöl (Sayman) Dr. Bahri Celayir, Fahri Koçal, Mustafa Şahinkaya, Osman Okyıldız, Nuri Nurdağ, Yalçın Uzunali.**

**Merkez İlçe Yönetim Kurulu:**

**Erdoğan Yeşilyurt (Başkan) Selâhattin Murtaza (Sekreter) Nazif Dursun (Sayman) Tuncer Bağlar, Mehmet Hıdıroğlu, Mehmet Aytaç, Ahmet Çelik.**

Yoksullara pek cömert davranan zenginlere güvenme — Plautus

# Eğitim Görüşümüz

MUSTAFA ŞANLI

1944 yılından beriye eğitim tutumumuzda dalgalanmalar devam edip gider. Önüne gelen bakan, kendine göre bir yol tutturuyor. Siyasal anlayışı, kişisel görüşleri, kültür seviyesi etkili oluyor tutumunda. Kendine bağlı olan eğitim sorumluları da boyun eğiyor bakanların tutumuna. Her Müsteşar ve genel müdür, aynı siyasal gidişin görüşüne göre yön çevirip oyalamaca edebiyatına katılıyor. Toplantılar, eğitim kurultayları, seminer çalışmaları, arkası bitmez toplantılar sürüp gidiyor.

İçlerinden bir tane usu eren adam çıkıpta «kaçıncı yıldır sürüyor bu eğitim edebiyatı» demiyor. Kendilerini eğitimci sananlar da her tutum ve davranışa karşı koymak şöyle dursun «ben bu işte yoğum. Benim görüşlerim sizinkilerle bağdaşamıyor. Beraber çalışmamıza imkân yok. İstifa ediyorum, ayrılıyorum» diyemiyor. Ulusumuzun böylesine kişiliğini kazanmış eğitimcilere çok gereksinme duyduğu ortadadır. Her siyasi dönemeçte «on yılda okulsuz köy kalmıyacak. Öğretmen hakları şöyle düzelecek, böyle düzelecek» avuntuları ile öğretmene bir uyutmaca amacını güttüler. Kaç on yıl geçmişse boşuna. Ne düzelen eğitim var, ne de köy okula kavuştu. Öğretmenlerin kişisel sorunları da dev gibi ortada duruyor.

1940 yılının dönemecinde bir kere güçlü eğitim çabasına girişilmişti. Köy Enstitüleri kurulmuştu. Köy çocukları okuma olanağına kavuşmuştu. Enstitüleri kuranlar ve o zamanın bazı kişileri de inanmıştı Köy Enstitülerinin yararına. Bunun gerek olduğunu benimsememişlerdi. Ulusun her alanında olduğu gibi eğitim alanında da reform gerekliydi. Cumhuriyet târihimiz içinde en belirli reformu eğitimde başarmıştık. Köy Enstitülerinin kök salışı karşısında etkilenmiye başlıyan siyasi çıkarlılarla, iktisadi çıkarlılar başkaldırdı. Ağa bir yandan, Osmanlı tutsaklığından k u r t u l a m ı y a n sorumlular b i r y a n dan, particiler bir y a n d a n, Köy Enstitülerine saldırdılar. Gelişmekte olan taze eğitimi boğazladılar. Daha doğrusu uyanmıya başlıyan köy tekrar boğazlandı. Kendi karanlıklarına gömüldü.

Dr. İbrahim Öktem'e gelinceye dek bütün bakanlar. Köy Enstitüleri düşmanı kesildi. Kimler Köy Enstitülerini savunmuşlarsa hırpalamakta devam ettiler. Köy enstitüsü ülküsünü söndürmek için devletin en sorumlu kişileri bile ağzına geleni söyledi. Halk ve siyasal bünyede kararsız, kuşkulu fikirler yaratıldı. Bu türlü fikirlerin kime, neye zararlı olduğunu düşünemeyen saf kişiler kandırıldı. Köy Enstitülerinde yıllarca ödev görenlerin bile çoğu, kendi çalıştıkları enstitüleri savunamaz hale geldi. Bakan İbrahim Öktem ise, hepsinin tersine Köy Enstitülerinin değerini övgüledi. Köy Enstitülerinden yetişenlerin toplum yapımızda yeni aydın tipleri olduğunu belirtti. Buna rağmen dedikleri, bir Köy Enstitüsünü bitirenlerin ve Köy Enstitülerinin ulusumuz eğitimi için gerek olduğuna inananlar gönlünü almaktan ileriye gidemedi. Şimdi yeni dönemecin başındalar. Köy Enstitülerinin baş kurucusu İnönü'nün reform hükümetinde bakanlık ödevini tekrar aldılar. Köy bakanlığı kuruldu. Köy sözcüğü bir bakanlığın adı oldu. Kala kala enstitü sözcüğü kaldı. Bakalım eklenebilecekler mi? Eklemek de yetmez. Köy Enstitülerin proğramları yüzüstü çıkacak mı? 1961 yılının on üç aralığında «Köy Enstitülerinin eğitim proğramlarına inanıyorum» diyen başbakanımız nasıl tutum gösterecek enstitü için... Eğitimimiz kişiliğine kavuşacak mı? Köy çocukları okuma olanağı bulabilecek mi? Bizi bu sorular ilgilendiriyor. Yıllardır çektiğimiz eğitim sıkıntıları götüyor eski anılara, Köy Enstitüsü kuruluşuna.

Bu yıl Orta öğretimde bazı yenilikler olmakla beraber meselenin kökünde bir değişiklik olmadığı için ben hiçbir etkilenme duymadım. Proğram eski, metot eski, anlayış eski. Okulun temizlik işini bir türlü yürütemiyorduk. Dört yüz öğrencinin okuduğu okulun temizlik işini iki hademe bitiremiyor. Öğrenciler, bulundukları sınıf ve salonları kirletiyor, tükürüyor. Sorunun çözümü için «sınıflara nöbetçi öğrenci koyalım. Temizlik işini onlar yapsın» demiştim. Birden patladı görüşler. Bana öylesine bağırdılar ki, neredeyse boğazlıyacaklardı. Biri atıldı. «Burası Kongo değil. Orta öğretimde talebenin bir şahsiyeti vardır.» «Diğeri» burası köy enstitüsü değil. «Bir başkası» sen İstanbul'da olsan, bu görüşle üç günde Anadolu'yu boylarsın» dedi. Gördünüz mü çağdaş eğitim anlayışını. Sınıfına öğrenci tükürecek. Sınıf kâğıtlı, portakal kabuklu, tozlu olacak. Bunu hademeler temizliyemiyecek. Ben de «öğrencilere bari temizletelim» diyeceğim. Arkasından büyük eğitimciler karşı koyacak. Bu tutum ve davranış kendimizi avutmaca. Çocuklarımıza, ulusumuza yazık oluyor. Tüketen, tenbel, uyuşuk bir kuşak yetiştiriyoruz: Ezberliyorlar, unutuyorlar.

Oysa yabancı ulusların eğitimi çalışma ve beceriye dayanıyor. İş içinde eğitilen çocuğun el, kafa becerikliği beraber yürüyor. Kalma, belleğini yok korkusu içinde okumuyor batı uluslarınların çocukları. Severek, öğrenerek deney yaparak çalışarak öğreniyoruz. Biz ise, on yılları hep tüketiyoruz. Kendimize özgü bir eğitim düzeni kuramadık. O düzeni bulduysak da yıktık. Eğitimimiz temel bir görüşe bağlanmalıdır artık. Ulusun gerçeklerine uygun bir görüşe. Öz deyişle; Köy Enstitüleri görüşüne, uygulamasına dönmeliyiz.

## Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'e Açık Mektup

VEHBİ POLAT
Öğretmen — TURHAL

Günlerce düşündüm, bu mektubu yazmadan önce. Bulamıyordum kendimde bu cür'eti. Ama, sonradan düşündüm ki, benim dert yanacağım kimse, 27 Mayıs'ın «Türk Silâhlı Kuvvetler Kumandanı-Devlet ve Hükümet Başkanı, Gürsel Paşa» değil miydi?.. O Gürsel Paşa ki, bir öğretmen dostu olduktan kelli çekinecek ne vardı bunda?.. Türk Cumhuriyetinin ve de Atatürk ilkelerinin birlikte koruyuculuğunu yapmış olan bir öğretmen, elbetteki Kumandanına, Başkanına tekmil verecekti...

Ve başladım yazmağa:
«VUKUAT VAR»

«Vukuat» var Başkanım. Sezinlediğim.. Sezinlediğim ne söz!.. Gözle görülür bir tehlike beliriyor, karanlıklardan yana. Tüm silablarını (!) kuşanmış, kol geziyor «kara güç» Anadolunun ak aydınlığında. Saltanat tutkusunda olanların yüreği «şeriat» düzeni uğruna çarpıyor. Çıkar kapıları daralan sömürücüler, şimdi de din örtüsüne bürünmüş, insan olma, insanca yaşama düzenini yıkmağa, uğraşıyorlar. «Otuz bir Mart», «Menemen» gibi olayların geçtiği bu ülke, şimdi bunlara benzer sayısız olaylara gebe. Ha doğdu, ha doğacak. Yer-yer baş gösterenleri de var.

Ne istiyorlar bunlar? Hoş bunlarınki de dine hizmet midir? Değil elbet. Bunu onlar gibi ben de biliyorum. Ve siz

(Devamı 4 de)

## Köylü Nasıl Kalkındırılır. ?

Mustafa KOÇ

Yüz—yıllardır çözemediğimiz bir sorundur. Ekonomik güçleri sayesinde, yönetimi ele geçirenler eğilmek istemediler. Toplumun çıkarından çok kendi çıkarlarını düşündüler. Köylüyü uyutup, alın terini sömürmek, pis çıkarlarına daha yatkın geldi. Din duygusu sömürülerek yıllarca uyutuldu. Köylünün efendiliği seçim nutuklarında kaldı. Köylüyü uyutmak için okul yerine on yılda sekizbin cami yapıldı. Politikacılar Cami yaptırma derneklerinin başkanlığını aldılar. Milletvekili seçilmek için ilk basamaklarıydı. Bunun böyle olduğunu ortaya koyan rejisör Halit Refiğ'in «Şehirdeki Yabancı», filmi politikacıların baskısıyla İstanbul'da oynanmadı. Büyük Sinema ağaları perdelerini kapadılar. Küçük kentlerdeki halk, Cami yaptırma derneği başkanı politikacının çirkin tutumunu gördü. Asıl amacının Cami yaptırmaktan çok, oyları heybelemek olduğunu anladı. Politikacıların köylüye karşı aldatmaca tutumu değişmelidir.

Bugün köylümüz çaresizliğin kucağına itilmiştir. Ekmek savaşında tek başına. Ekomik durumu, bilimin, tekniğin olanaklarından yararlanmasına engel. İlk çağdan kalma usullerle çalışıyor. Verimini yitiren topraklarda bir çift öküzle debildenip durur. Topraklar kuşaklar boyu bölüne bölüne öküz dönmez oldu.

Köylüyü tek başına yaptığı bu, verimsiz, hayat törpüsü çalışma sisteminden kurtarmak gerekir. Köyler devletin önderliğiyle kollektif çiftlikler haline getirilmeli. Toprağın sahibi köylü olursa bunun kominizm tarım sistemiyle ilgisi yoktur. Akılları bulananlar gözümün içine baksın. Ekonomik kalkınmayı başarmış batının demokratik ülkelerinde bu böyle. Küçük köyler tarım alanlarında birleştirilerek kollektif çiftlikler kurulur. Devletin köylüye yardım etmesi kolaylaşır.

Kollektif çalışma sistemi kurulunca, bilim ve tekniğin olanaklarından ister istemez yararlanılır. Çiftçilik köylünün ömür törpüsü olmaktan kurtarılır. İşsizlik denen bunalım ortadan kalkar. Kollektif merkezlere medeniyet kolayca girer. Yarına güvensizlik, tek başına savaşmanın çaresizliği kalkar. Yönetim kolaylaşır, çarklar daha hızlı döner. Tek kelimeyle bu sistemde insan değer kazanır.

Kollektif iş yerlerine bağlı üretim ve tüketim kooparatifleri, üreticiyle —tüketicinin sırtından geçinen aracı sınıfı ortadan kaldırır. Böylece sömürenle— sömürülen arasındaki savaş biter. Aracılar ister istemez üretici sahaya geçer. Kollektifler, bugün devletten beklenilen hizmetlerin çoğunu kendileri yapar. Gerçek kalkınma da, tehlikelerden korunma da ancak böyle bir çalışma sistemiyle sağlanır. Kollektif çalışma sistemi kuramazsak varacağımız kıyı görünüyor.

Bizim milletimiz devlet önderlik yapamazsa, ortaklık kuramaz. Aklına bin bir çeşit aldatılma gelir.

Disipline, emre uyan ordudaki Anadolu çocuklarıyla kollektif örnek tarım merkezleri kurulabilir. Böylece barış zamanında ordudaki güç değerlendirilir.

Dünyada yakında çok şey değişti. Dost bildiklerimiz, düşman bildikleri rejimlerin devletleriyle ekonomik bağlar kuruyorlar. İleride yalnız kalmamak için başımızın çaresine bakmalıyız. Verimsiz çalışma sistemimizi değiştirmeliyiz.

Bilim ve tekniğin yön verdiği toplumcu çalışma sistemi kurulursa, köylü de, ulus ta kalkınır.

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

## ARABALI ADAM

Orta boylu, zayıf bir adamdı. Sakalları uzamış, solgun gözleri elmacık kemiklerinin iri çıkıntıları arasında kaybolmuştu. İsteksiz, ürkek adımlarla yürüyordu. Reçetesini uzatırken göz göze geldik. Saygılı bir durumu vardı. Yırtık ceketinin düğmelerini iliklemişti. Onu ilk kez görüyordum. Bakışlarının etkisinden kurtularak ilaçlarını çıkartırken birden karşı gelerek: «Hayır, bey!» dedi. «Önce bir hesabını yapsın...» «Peki...» dedim. Elimde kalem, sonucu bildirirken çok kötü bozuldu. Düşünmiye başladı. Gözleri ufalmıştı. Traşlı yüzü sapsarı, konuşmak istiyor ama konuşamıyordu. Ben de kötü olmuştum. Sessizce duruyorduk. Sonunda reçetesini dalgın dalgın cebine yerleştirirken başını sallıyarak: «Sonra alacağız bey!» dedi. Param yetmedi.

O an eczanenin dolapları başıma yıkılır gibi oldu. Sanki bu olaydan ben sorumlu... Titriyordum, utanıyordum. Konuşmak, ona bir şeyler söylemek istiyordum ama beceremiyordum. Son bakışmamızda: «Biraz daha çalışalım...» diyordu. Sonra kapıya doğru sallana sallana yürümeye başladı. Hep ona bakıyordum. Omuzları çökmüş, saçları arkasından ensesine yapışmış, yazgısına boyun eğmiş insanların haliyle gidiyordu.

Birazdan onun dışarda duran ufak el arabasını gördüm. Demek yük taşıyordu bu adam... Hava soğuktu... Tüm neşemi yitirdim. Reçetede ateş düşürücü antibiotik ilâçlar vardı. Bir çocuk için... Oğlu olmalıydı...

Umut güzel şeydi. Ve o anda şüpesiz bekliyordu babasını bu çocuk. Fakat kalabalıkta, insanların arasında, bu çocuk umudunun adamı öylesine kaybolmuştu ki... Kimse ne arabasına, ne de yüzüne bakıyordu. Orda bir umursamazlık... Yaşam kavgası vardı.

Daha bir şey düşünmek istemedim. Sobam yanıyordu. Bir sigara yaktım, dumanlarına dala dala o uğultulu, bencil kalabalıkta ben de kayboldum. Arabalı adamı unuttum.

## İLKYAZ

Gözlerimde gün batımları gene öyle
Bir sabanım bir öküzüm bir eşeğim var
Kırk yılın kırkı da geçti
Uzak çizilerde büyüyen hep o yalnızlık

Gene boş dağların ardı
Benim olanlar benim değil
İlkyaz mı uyanan korkularım ellerimde
Gereksiz yaşamalarda korkunç
Yeni bir intihar her günüm.

Ahmet Uysal

Zenginlik insanı ya destekler, ya da yönetir. — Horatius

## Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'e Açık Mektup

(Baştarafı 2 de)

de biliyorsunuz Sayın Başkanım. Ama yüreği tertemiz Anadolu halkı, bu din bezirgânlarının gizli amaçlarını bilmiyor. Kaptırmış kendisini, sürüklenip gidiyor bu öldüren çağrı peşinden. En küçük köylerde bile açılmış bulunan Kur'an kurslarında salt Kur'an belletilmiyor; Cumhuriyet yönetimine, Atatürk ilkelerine karşı bir «kara güç» besleniyor. Gerçek ilim çürüğe çıkarılıyor, Sayın Başkanım. Şimdi, Saidi Nursi'nin risaleleri baş—tacı oldu. Bir doktor, hiç sıkılmadan, hastalarının sağaltılmasında bu risalelerin daha yararlı olduğunu savunuyor. Acaba tüm doktorlarımız aynı düşüncede midirler? Değilse nedir o sapık doktorun amacı?

Bir vaiz çıkıyor ortaya, din işlerini devlet işlerine karıştırarak, Cumhuriyet yönetimini kötülemek güdüsüyle, «Hilâfet» i allayıp—pullayıp cilâlıyor; «şeriat» düzeninden yana övgüler düzüştürüyor. Yargılaması gerektiğinde de Diyanet İşleri Başkanlığı Müşavere Heyeti'nin: «Vâizin konuşmasında din esaslarına aykırı hiçbir taraf yoktur» raporuyla suçsuz sayılıyor. Acaba Türkiye Cumhuriyetinin yargı organı, Anayasa ilkelerine mi bağlı olarak kalacaktır, yoksa «şeriat» düzenine mi? Sonra, Diyanet, İşleri örgütü, «Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti lâik bir hükümettir» kuralının dışında kalan bir örgüt müdür?

Ve böylece devletin yürütme yetkisi cılız kalıyor; güçsüzleştiriliyor halk katında.

Kutsal din örtüsü altındaki bu yıkıcı, bu çıkarcı çaba, okullarımıza deyin girdi, Başkanım. Ondört—onbeş yaşlarındaki öğrenciler, öğretmenlerine: «Bizlere yabancı dil (İngilizce, Almanca, Fransızca) okutmaktansa Arap harfleriyle Arapça okutmak daha yararlı değil midir?» diye soruyorlar. «Niçin?» sorusuna karşılık olarak da: «Kur'anı okuyup anlamak için» diye yanıtlıyorlar. Evet, «bu düşünceyi, onların körpe dimağlarından söküp atmak, Kur'anın yalnız Arapça ile değil, Türkçe ile de okunup anlaşılabileceğini anlatmak öğretmenlere düşer» diyeceksiniz ama, gel gör ki Başkanım, artık öğretmen de inanılmaz, güvenilmez bir görevli durumuna düştü. Kendi çocuklarını, geçtim Kur'an kurslarından savunuculuğunu yaptıkları İmam—Hatip okullarına bile yollamıyan çıkarcılar, halk katına inerek dinden dem vuruyorlar. Kandırıyor, inandırıyorlar halkı. Karalıyor, kötülüyorlar, gerçek ilmi. Arapçayı salık veriyorlar, velilere—çocuklara. Oysa bu gözü—açıkların yüreklerinde ya Sorbon, ya da Kolombia... Üniversitelerinin ateşi yanar. Ama bunu, bilisizliğin karanlık dehlizlerinde bocalayıp duran Anadolu halkına gereksiz görürler. Çünkü gerçek ilim, onların bu saçmalıklarını kabul etmez, çünkü bu ilme erişecek olan halk onların bu düzenbazlıklarına kanmaz da onun içindir, bunca çabalar, bunca endişeler.

Düşününüz bir kez, Köy Enstitülerinin hangi nenlerle kapatıldığını Sayın Başkanım... Avını karanlıkta kapana kıstırmayı sanat edinenler için bu kurumlar birer ışıldak olmuştu çünkü. Her yıl binlerce köy çocuğu bu kurumlarda aydınlanıyor, böylece Kemalizm ordusuna binlerce savaşçı birden katılıyordu. Ve bu savaşçıların ak çabaları ile, Anadolu halkındaki uyuyakalışın uyuşukluğu çözülüyordu. Bu da gelmiyordu fırsat düşkünlerinin işine.

Bugün açıktan açığa sürdürülen yıkıcı, bozucu davranışlar, işte o zamanları girişilen saltanat kurma çabasının bir devamıdır. Bu gidişin, ulusal yapımızı yıkacağından korkuyorum. Ama umarım ki ben yine aldanmış olayım.

(DEVAMI GELECEK HAFTA)

## Vav Küçük Amerika!

(Baştarafı I de)

Bunda başarı kazandı mı? Hayır! İnönü, ülkeyi, CHP iktidarına hazır hale sokmağa çalıştıkça, DP nin mirasçısı AP durmadan güçlendi. Bu koşullar altında genel seçime giden bir CHP nin avucunu yalıyacağı gün gibi açıktı. Şu halde İnönü başarısızdır.

O halde, neden kurşun sıkıldı İnönü'ye?

Çünkü İnönü, birdenbire toprak reformundan, vergi refarmundan, söz etti!..

Şimdi... İnönü parmağını şakağına koyup düşünmelidir: Ben niçin sağ kaldım buğünedek? Gerçek ülküseverler, halkseverler niçin kodeslerde, karakollarda süründürülürler? Aydınlar niçin işsiz bırakılırlar? Türkiye İşçi Partisi'ne niçin saldırılır?

İnönü'yü, vakit varsa eğer, bu konuda düşünmeğe çağırıyoruz. İnönü, kurşun sıkma olayıyla birlikte yararlı olmağa başlamıştır ülkeye! Geç, ama iyi bir not, değil mi?

Heygidi küçük Amerika!



ÇALTI: Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni Oğuz Koyutürk

Sayı 54 Yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı

Fiatı: 25 krş SAMSUN

Abone Koşulları : 6 Aylık 5 Lira
Yıllık 10 Lira

İnsanın hayatını düzenliyen akıl değil zenginliktir — Cicero